

Sygn. akt XI W 4880/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska, Izabela Bańcer

w obecności oskarżyciela M. K.

po rozpoznaniu w dniach 29 stycznia i 12 marca 2015 roku w W.

sprawy M. C.

urodzonego (...) w W.

syna W. i M. z domu P.

obwinionego o to, że:

1) w dniu 24.05.2014 r. około godz. 00.07 w W. ulicy (...) na wysokości posesji nr (...) naruszył zasady przewidziane w §109 ust. 1 pkt 1 (...) oraz SW i A w ten sposób, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) w celu uniknięcia kontroli nie zastosował się do sygnału osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego nakazującego zatrzymanie pojazdu,

tj. o czyn z art. 92§2 kw w związku z §109 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

2) następnie kontynuując jazdę na skrzyżowaniu ulic (...) naruszył zasady przewidziane w §87 ust. 1 pkt 2 (...) przez to, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku poziomego P – 8b „strzałka kierunkowa” i z pasa przeznaczanego do skrętu w prawo pojechał na wprost,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw w zw. z §87 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

3) poruszając się ulicą (...) na wysokości Placu (...) nr posesji (...) naruszył zasady przewidziane w §95 ust. 1 pkt 3 (...) oraz SW i A w ten sposób, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizatora S – 1 i wjechał za sygnalizator podczas nadawanego sygnału czerwonego dla jego kierunku ruchu,

tj. o czyn z art. 92§1 kw w związku z §95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

4) następnie na skrzyżowaniu ulicy (...) z Al. (...) naruszył zasady przewidziane w §87 ust. 1 pkt 2 (...) przez to, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku poziomego P – 8b „strzałka kierunkowa” i z pasa przeznaczanego do skrętu w lewo pojechał na wprost,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw w zw. z §87 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

5) kontynuując jazdę ulicą (...) w kierunku ulicy (...) wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 20 ust. 1a (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) jechał z prędkością 111 km/h przekraczając dopuszczalną prędkość 60 km/h o 51 km/h w godz.: 23:00 – 05:00,

tj. za wykroczenie z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust. 1a Ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20.06.1997 r. (Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.),

6) kontynuując jazdę na ulicy (...) przed skrzyżowaniem z ulicą (...) wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 16 ust. 4 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) zajmował pojazdem jednocześnie dwa pasy ruchu,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 16 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20.06.1997 r. (Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.),

7) następnie na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) naruszył zasady przewidziane w §96 ust. 1 i 3 (...) oraz SW i A w ten sposób, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizatora S – 2, który nadawał sygnał czerwony wraz z sygnałem w kształcie zielonej strzałki w prawo nie zatrzymując się przed nim,

tj. o czyn z art. 92§1 kw w związku z §96 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

8) kontynuując jazdę ulicą (...) wykroczył przeciwko przepisom określonym w par. 86 ust. 5 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku poziomego P – 4 „linia podwójna ciągła”,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw w zw. z part. 86 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

9) w miejscu i czasie jak w punktach 1 – 8 naruszył zasady przewidziane w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a Ustawy o kierujących pojazdami przez to, że jadąc samochodem marki B. o nr rej. (...) kierował pojazdem na drodze publicznej nie mając do tego uprawnień,

tj. za wykroczenie z art. 94§1 kw w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a Ustawy o kierujących pojazdami z dnia 5.01.2011 r. (Dz. U. z 2011 r., Nr 30, poz. 151 ze zmianami),

10) w miejscu i czasie jak w punktach 1 – 8 wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 38 pkt 2 i 3 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) nie posiadał przy sobie i nie okazał na żądanie uprawnionego organu wymaganych dla danego rodzaju pojazdu dokumentów, tj. dokumentu stwierdzającego dopuszczenie pojazdu do ruchu i dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzający opłacenie składki tego ubezpieczenia,

tj. za czyn z art. 95 kw w zw. z art. 38 ust. 2 i 3 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r., Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r., Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951)

orzeka

I. Obwinionego M. C. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie przy czym ustala, że kierował samochodem marki B. z numerem rejestracyjnym (...) o rzeczywistym numerze rejestracyjnym (...) i za to na podstawie art. 92§2 kw w zw. z art. 9§2 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych.

II. Na podstawie art. 92§3 kw w zw. z art. 29§1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwa) lat;

III. Na podstawie art. 29§4 kw na poczet orzeczonego wobec obwinionego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza, w części dotyczącej prowadzenia pojazdów, do których uprawnia prawo jazdy kategorii A, okres zatrzymania prawa jazdy kategorii A o numerze (...) od dnia 24 maja 2014 roku do dnia 16 marca 2015 roku.

IV. Na podstawie art. 230§2 kpk a contrario w zw. z art. 44§5 kpw przedmiot w postaci płyty CD – R znajdujący się w kopercie na karcie 11, a opisany w wykazie przedmiotów zabezpieczonych w toku postępowania nr (...) pod pozycją 1 (pierwszą) pozostawia w aktach sprawy.

V. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600(sześćset) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 4880/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony M. C. w dniu 24 maja 2014 roku około godziny 00.07 w W. poruszał się samochodem marki B. z numerem rejestracyjnym (...). Na szybie czołowej samochodu była zamieszczona nalepka kontrolna z rzeczywistym numerem rejestracyjnym pojazdu – (...). Właścicielem pojazdu był K. S. (1).

W tym samym czasie podczas akcji (...) funkcjonariusze Policji st. S.. K. S. (2) i post. I. B. pełnili radiowozelem nieoznakowanym służbę w patrolu zmotoryzowanym.

Jadąc ulicą (...) nie zastosował się do sygnału nakazującego zatrzymanie pojazdu do kontroli. W związku z niezatrzymaniem pojazdu, wyżej wspomniany patrol Policji rozpoczął pościg za samochodem B.. Podczas pościgu cały czas nadawane były sygnały świetlne i dźwiękowe.

Obwiniony przejeżdżając przez skrzyżowanie ulic (...) nie zastosował się do znaku poziomego P-8b „strzałka kierunkowa” – z pasa przeznaczanego do jazdy w prawo pojechał na wprost.

Następnie obwiniony poruszając się ulicą (...) na wysokości Placu (...) nie zastosował się do sygnalizatora S-1 – wjechał za ten sygnalizator świetlny, gdy nadawał on czerwony sygnał świetlny dla jego kierunku ruchu.

Następnie obwiniony na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) nie zastosował się do znaku poziomego P-8b „strzałka kierunkowa” – z pasa przeznaczanego do jazdy w lewo pojechał na wprost.

Kontynuując jazdę ulicą (...) w kierunku ulicy (...) obwiniony poruszał się z prędkością 111 km/h w miejscu, gdzie dopuszczalna maksymalna prędkość w godzinach od 23:00 do 5:00 to 60 km/h.

W dalszej kolejności, obwiniony, jadąc ulicą (...), przed skrzyżowaniem z ulicą (...) zajmował pojazdem B. dwa pasy ruchu.

Ponadto, na wyżej wymienionym skrzyżowaniu obwiniony nie zastosował się do sygnalizatora świetlnego S-2 w czasie, gdy nadawał on sygnał czerwony wraz z sygnałem w postaci zielonej strzałki w prawo – nie zatrzymał pojazdu przed tym sygnalizatorem świetlnym.

Następnie obwiniony poruszając się ulicą (...) nie zastosował się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”.

Pościg został zakończony przy ulicy (...), w którym to miejscu obwiniony ostatecznie zatrzymał pojazd. Na miejscu funkcjonariusze Policji przeprowadzili interwencję, podczas której okazało się, że obwiniony posiada prawo jazdy kategorii A, ale nie posiada prawa jazdy kategorii B. Ponadto, obwiniony nie posiadał przy sobie i nie okazał na żądanie funkcjonariuszy Policji dokumentu stwierdzającego dopuszczenie pojazdu do ruchu i dokumentu stwierdzającego

zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacanie składki tego ubezpieczenia.

Obwinionemu zatrzymano za pokwitowaniem prawo jazdy kategorii A.

Obwiniony w czasie popełnienia wyżej wymienionych wykroczeń był trzeźwy. Obwiniony był wielokrotnie karany za wykroczenia w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionego M. C. (k. 89-90, 23) zeznania świadków K. S. (2) (k.75-76, 6, 31), K. S. (1) (k. 20) nagrań znajdujących się na płycie CD (k. 11), notatki urzędowej (k. 1), protokół zatrzymania rzeczy (k. 8-9), informacja z Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego (k. 29), informacje o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, (k. 37, 81-82).

Obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Podczas rozprawy wyjaśnił, iż nie był świadomy, że jedzie za nim Policja i że pościg jest za nim. Dodał, że ma umiejętności, aby jeździć samochodem –uczestniczy w samochodowych zawodach sportowych i uczy w (...) Akademii (...). Wyjaśnił ponadto, iż występuje w wielu imprezach charytatywnych i jest organizatorem wielu cykli sportowych. Obwiniony wskazał, że posiada prawo jazdy kategorii A, które jest mu niezbędne do normalnego funkcjonowania - między innymi w celu dojazdów do dziecka.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał w przeważającej mierze za wiarygodne wyjaśnienia złożone przez obwinionego M. C., w których przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń. Pozostają one w zgodzie z zeznaniami świadka K. S. (2), nagraniem pościgu na płycie CD oraz z innymi ujawnionymi dowodami.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie, w jakim powoływał się na on na fakt, iż nie był świadomy, że Policja prowadzi za nim pościg. Wyjaśnienia te nie mogą się ostać na gruncie zasad doświadczenia życiowego i zasad racjonalnego myślenia. Na uwagę zwraca fakt, że jak wynika z nagrania na płycie CD, w trakcie pościgu samochód Policji nadawał sygnały świetlne i dźwiękowe, był to radiowóz oznakowany, w wielu momentach pościgu znajdował się bezpośrednio za obwinionym. W związku z powyższym, zdaniem Sądu obwiniony oczywiście wiedział, że jadą za nim funkcjonariusze Policji, a jego zachowanie na drodze było reakcją na pościg Policji.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania K. S. (2). Świadek ten obrazowo i konsekwentnie opisał okoliczności całego zdarzenia. Wynikowo i spójnie przedstawił przebieg pościgu. Jego zeznania korelują z nagraniem zdarzenia na płycie CD i dlatego przedstawiają dla Sądu obiektywne odzwierciedlenie całego zajścia. Ponadto żaden dowód nie podważa w sposób niebudzący wątpliwości prawdopodobności wskazanego wyżej świadka.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. S. (3), w których podał, że to on był właścicielem samochodu B. i że rzeczywisty numer rejestracyjny pojazdu to (...).

Sąd dał wiarę również dowodom z dokumentów ujawnionych na rozprawie w postaci nagrania znajdującego się na płycie CD (k. 11), notatki urzędowej (k. 1), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 8-9), informacji z Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego (k. 29), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, (k. 37, 81-82), zaświadczenia (k. 85), oświadczenia obwinionego (k. 86), oświadczeń (...) (k. 87-88). Wskazane wyżej dowody nie zostały zakwestionowane przez którąkolwiek ze stron, a ich treść nie budzi żadnej wątpliwości. Ponadto, należy podkreślić iż dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności. Z tych względów, Sąd przyznał im walor wiarygodności.

Obwiniony najpierw w celu uniknięcia kontroli nie zastosował się do sygnału osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego, nakazującego zatrzymanie pojazdu. Zgodnie z art. 92 § 2 kw popełnia wykroczenie, kto w celu uniknięcia kontroli nie stosuje się do sygnału osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego, nakazującego zatrzymanie pojazdu. Przepis § 109 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji

z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (dalej: (...)) stanowi, iż sygnał oznaczający nakaz zatrzymania pojazdu jest dawany w warunkach dostatecznej widoczności tarczą do zatrzymywania pojazdów. Niezastosowanie się do tego sygnału wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92 § 2 kw.

W dalszej kolejności obwiniony nie zastosował się do znaku poziomego P-8b „strzałka kierunkowa”. Zgodnie z art. 92 § 1 kw popełnia wykroczenie kto nie stosuje się, między innymi, do znaku lub sygnału drogowego. Przepis § 87 ust. 1 pkt 2 (...) stanowi, iż znak P-8b „strzałka kierunkowa” oznacza, że jazda z pasa ruchu, na którym jest on umieszczony, jest dozwolona tylko w kierunku wskazanym strzałką. Niezastosowanie się do tego znaku wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Następnie obwiniony nie zastosował się do sygnalizatora S-1 i wjechał za ten sygnalizator podczas nadawanego sygnału czerwonego dla jego kierunku ruchu. Przepis § 95 (...) ust. 1 pkt 3 stanowi, iż sygnał czerwony oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator. Niezastosowanie się do tego znaku wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

W dalszej kolejności obwiniony postąpił analogicznie jak w przypadku drugiego z zarzucanych mu czynów. Nie zastosował się do znaku poziomego P-8b „strzałka kierunkowa” i z pasa przeznaczonych do skrętu w lewo pojechał na wprost. Podobnie jak w przypadku drugiego z zarzucanych mu czynów, obwiniony wypełnił znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw w zw. z § 87 ust. 1 pkt 2 (...).

Następnie obwiniony jechał z prędkością 111 km/h przekraczając dopuszczalną w godzinach 23:00 – 05:00 prędkość 60 km/h o 51 km/h. Zgodnie z art. 92a kw popełnia wykroczenie, kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Przepis art. 20 ust. 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (dalej: (...)) stanowi, iż prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 23:00–5:00 wynosi 60 km/h. Niezastosowanie się do tego przepisu wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

W dalszej kolejności obwiniony nie zastosował się do sygnalizatora S-2, który nadawał sygnał czerwony wraz z sygnałem w kształcie zielonej strzałki w prawo nie zatrzymując się przed nim. Przepis § 96 ust. 1 (...) stanowi, że nadawany przez sygnalizator S-2 sygnał czerwony wraz z sygnałem w kształcie zielonej strzałki oznacza, że dozwolone jest skręcanie w kierunku wskazanym strzałką w najbliższą jezdnię na skrzyżowaniu, z zastrzeżeniem ust 3. Ustęp 3 (...) stanowi natomiast, że skręcanie, o którym mowa w ust. 1, jest dozwolone pod warunkiem, że kierujący zatrzyma się przed sygnalizatorem i nie spowoduje utrudnienia ruchu innym jego uczestnikom. Niezastosowanie się do tego znaku wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Następnie obwiniony nie zastosował się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”. Przepis § 86 ust. 5 (...) stanowi, że znak P-4 "linia podwójna ciągła" rozdziela pasy ruchu o kierunkach przeciwnych i oznacza zakaz przejeżdżania przez tę linię i najeżdżania na nią. Niezastosowanie się do tego znaku wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Ponadto, w czasie popełniania wyżej wymienionych wykroczeń obwiniony kierował samochodem B. nie mając do tego uprawnień w postaci prawa jazdy kategorii B. Zgodnie z art. 94 § 1 kw popełnia wykroczenie, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu prowadzi pojazd nie mając do tego uprawnienia. Stosowanie do art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami, dokumentem stwierdzającym posiadanie uprawnienia do kierowania motorowerem, pojazdem silnikowym lub zespołem pojazdów składającym się z pojazdu silnikowego i przyczepy lub naczepy jest wydane w kraju prawo jazdy. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 lit. a tej samej ustawy, prawo jazdy kategorii B stwierdza posiadanie uprawnienia do kierowania pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t, z wyjątkiem autobusu i motocykla. W związku z powyższym, nieposiadanie prawa jazdy kategorii B wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 kw.

Obwiniony nie posiadał przy sobie i nie okazał na żądanie funkcjonariuszy Policji dokumentu stwierdzającego dopuszczenie pojazdu B. do ruchu i dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia. Stosownie

do art. 95 kw popełnia wykroczenie, kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd nie mając przy sobie wymaganych dokumentów. Zgodnie z art. 38 pkt 2 i 3 (...) kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu wymagany dla danego rodzaju pojazdu lub kierującego dokument stwierdzający dopuszczenie pojazdu do ruchu oraz dokument potwierdzający zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowód opłacenia składki za to ubezpieczenie. W związku z powyższym, zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 95 kw.

Należy uznać iż kwalifikacja prawna powyższych czynów obwinionego nie budzi żadnej wątpliwości. W kontekście powyższych rozważań, Sąd ocenił, że w świetle całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej istnieją podstawy do uznania, iż M. C. jest winny popełnienia zarzucanych mu czynów wyczerpujących znamiona wykroczeń określonych w art. 92 § 1 i 2 kw, art. 92a kw, art. 94 § 1 kw, art. 95 kw i art. 97 kw. i dlatego wymierzył mu karę grzywny w wysokości 5000 złotych. Sąd stanął na stanowisku, że okoliczności popełnienia czynu przez obwinionego M. carzastego i jego wina w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzą żadnych wątpliwości.

Stosownie do treści przepisu art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za wiele wykroczeń, wymierzył łącznie karę w granicach zagrożenia określonego w przepisie przewidującym najsurowszą karę – to jest na podstawie art. 92 § 2 kw. Wymierzona kara grzywny w wysokości 5000 złotych jest w ocenie Sądu karą adekwatną do stopnia winy i szkodliwości społecznej czynu. Obwiniony i jego obrońca wnosili o wymierzenie kary grzywny w górnej wysokości ustawowego zagrożenia. Mając na uwadze powyższe oraz fakt, iż obwiniony jest osobą młodą, zdrową, mogącą podjąć zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy i posiadającą zawód poszukiwany na rynku pracy-mechanik Sąd uznał, iż obwiniony, po ewentualnym rozłożeniu grzywny na raty będzie w stanie uiścić grzywnę w całości bez uszczerbku dla utrzymania swojego oraz swojego małoletniego dziecka. Przy ustalaniu wymiaru kary sąd jako okoliczność obciążającą uwzględnił fakt, iż obwiniony był poprzednio wielokrotnie ukarany za wykroczenia drogowe, w tym w okresie od daty uzyskania pierwszej informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego -27.05.2014r.(k.37 akt), do drugiej w toku postępowania z dnia 10 lutego 2015 roku obwiniony popełnił 5 kolejnych wykroczeń drogowych, w tym 4 dni po popełnieniu wykroczeń stanowiących przedmiot niniejszego postępowania kierował pojazdem bez uprawnień i dokumentów wymaganych w trakcie kontroli drogowej. Sąd miał nadto na uwadze nagminność wykroczeń takich jak popełnione przez obwinionego, oraz szczególnie wysoki stopień szkodliwości społecznej.

Sąd orzekł ponadto wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat. W trakcie postępowania obwiniony złożył pisemne oświadczenie, w którym prosił Sąd o orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w zakresie, w którym niezbędne jest posiadanie prawa jazdy kategorii B. Podobny wniosek złożył podczas rozprawy głównej obrońca obwinionego.

Sąd nie przychylił się do tych wniosków i orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów, a nie tylko pojazdów dla których prowadzenia wymagane jest prawo jazdy kategorii B. Sądowi znane jest stanowisko przedstawicieli doktryny i judykatury, zgodnie z którym wykładnia celowościowa prowadzi do wniosku, że w zakresie orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych w pierwszej kolejności powinno wchodzić uprawnienie do prowadzenia pojazdu tego rodzaju, którym sprawca dopuścił się przestępstwa (Wyrok SN z dn. 10.01.2007r., III KK 437/06). Podkreślić jednak należy, iż obwiniony ma prawo jazdy kategorii A, natomiast nie posiada w ogóle prawa jazdy kategorii B. W ocenie Sądu wymierzenie kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jedynie w zakresie, w którym niezbędne jest posiadanie prawa jazdy kategorii B, nie stanowiłoby dla obwinionego realnej dolegliwości – skoro i tak nie posiada on prawa jazdy kategorii B. Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 33 § 1 kw w zw. z art. 33 § 5 kw organ wymierzając środek karny powinien uwzględnić także cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie środek ten powinien osiągnąć w stosunku do ukaranego. W ocenie Sądu tylko zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych może w tym przypadku spełnić powyższe cele.

Przy orzekaniu środka karnego Sąd nie potraktował jako okoliczności łagodzącej faktu, iż obwiniony jest sportowcem - uczestniczy w samochodowych zawodach sportowych i uczy w (...) Akademii (...), występuje w wielu imprezach

charytatywnych i jest organizatorem wielu cykli sportowych. Przeciwnie, w ocenie Sądu fakty te świadczą o tym, że obwiniony powinien znać zasady ruchu drogowego, stosować się do nich i być w tym zakresie wzorem dla uczestników imprez sportowych, które organizuje. Należy podkreślić, że jest tak zwłaszcza dlatego, iż uczestnikami imprez organizowanych przez obwinionego są także dzieci.

Sąd na podstawie art. 29 § 4 kw, zgodnie ze swoim ustawowym obowiązkiem zaliczył na poczet orzeczonego wobec obwinionego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych -w części dotyczącej prowadzenia pojazdów, do których uprawnia prawo jazdy kategorii A - okres zatrzymania prawa jazdy kategorii A od dnia 24 maja 2014 roku do dnia 16 marca 2015 roku.

Przedmiot w postaci płyty CD pozostawiono w aktach sprawy. Przedmiot ten w ocenie Sądu nie jest dowodem rzeczowym i jest nadal niezbędny w prowadzonym przeciwko obwinionemu postępowaniu.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 kpw. Kwotę zryczałtowanych wydatków postępowania obliczono w oparciu o § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, zaś kwotę opłaty – zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych. W ocenie Sądu obwiniony ze względu na swoje możliwości zarobkowe, zwłaszcza posiadany zawód, będzie w stanie uregulować wymienione należności i nie będzie dla niego stanowiło to zbyt dużej uciążliwości.